

man sige — den ene i Øst og den anden i Vest, de lader sig offentlig interviewe om deres Stilling til denne Sag, og der er uhyre mange Meninger. Dette ligger imidlertid noget i, at Sagen ikke er ordentlig forberedt fra Ministeriets Side. Saa vil Ministeren maaske gøre gældende: ja, men selv om det lykkes at faa et Flertal i Folketinget, er det jo ikke sagt, at der ogsaa i Landstinget skabes et Flertal for den samme Løsning, og hvad i al Verden skal jeg saa gøre? Jeg ser meget godt Vanskeligheden og nævner altsaa, at Aarsagen dertil for en Del er en slet Forberedelse. Men Sagen skal jo nu løses. Baade Ministeren og Rigsdagen maa bøje sig for dette Krav: Sagen skal løses — det er jo ogsaa Forudsætningen for den store Indsamling, der har fundet Sted —, og kan man ikke løse den ad ordinær Vej, maa man prøve paa, om man ikke kunde faa den løst ad ekstraordinær Vej. Hvis man fra alle Partiers Side var enig om, at nu skal Sagen løses, og at man vilde bøje sig for dette Krav, vilde det være en lidt ekstraordinær Fremgangsmaade, men en formaalstjenlig Fremgangsmaade, om Ministeren til Efteraaret mødte frem med ordentlig udarbejdede Forslag i Henhold til de forskellige Planer, som overhovedet er gennemførlige; thi det kunde jo ikke nytte at møde frem med Planer, som kun kan gennemføres, hvis Forhandlinger med andre Myndigheder fører til et fornuftigt Resultat, og man ikke i Forvejen er sikker paa dette. Men saa var det altsaa en ekstraordinær Fremgangsmaade i denne Sag; at Ministeren efter Forhandling med Tingenes Formænd mødte frem med saadanne Forslag i Møder for alle Rigsdagens Medlemmer, hvor alle Medlemmer fik Lejlighed til at gøre sig bekendt med Udtalelser af sagkyndige om disse Planer, og at man da foretog en Underhaands- — privat kan man sige — Afstemning om de foreliggende Forslag, hvorved efterhaanden de Forslag, som fik det mindste Antal Stemmer, gik ud af Verden, og man saa endte med, at alle Parter vilde gennemføre det Forslag, som fik Tilslutning af Majoriteten blandt de Mænd, som alligevel har Afgørelsen i deres Haand, nemlig Rigsdagens Medlemmer. Det er en usædvanlig Fremgangsmaade, men en Fremgangsmaade, som man alligevel maa benytte — og som jo er meget fornuftig, idet hvert enkelt Medlem kommer ind i alle Enkelt-heder — for at komme til Løsning af et Spørgsmaal, som skal løses.

Et andet Hovedspørgsmaal under Undervisningsministeriet er det kongelige Teater. Dette har nylig været under Debat

i Folketinget. Jeg skal ikke komme ind paa denne Debat. Det er egentlig heller ikke den dér fremsatte Kritik af det kongelige Teater, der interesserer mig. Men det, som interesserer mig, er, at Staten ikke bliver ved at lønne en Mængde Mennesker, som skal lønnes fuldt ud, og som Staten gør arbejdsløse derved, at den ikke giver dem Mulighed for Arbejde; og ikke mindst gælder det jo om Kunstnere, at de ønsker Arbejde, at de ønsker at præstere noget, jo mere, des bedre. Saaledes som Forholdene er ved det kongelige Teater, hvor der er mange ypperlige Kunstnere paa alle tre Omraader, er der stor Trang til at virke, hvis blot Staten giver dem Betingelserne derfor. Og der er jo ingen anden Vej frem end Dobbeltscenen. Nu har det, efter at dette Spørgsmaal er blevet træneret ganske godt, vist sig, at det er en Opgave, som kan løses for et overkommeligt Beløb, og Udgivelsen af dette overkommelige Beløb vil utvivlsomt medføre en betydelig Nedsættelse af den aarlige Udgift. Til min Glæde saa jeg forleden Dag, at det under Debatten i Folketinget angaaende Ordningen af de militære Hospitaler viste sig, at dér var man nu kommet paa det rene med, at man gerne vilde gaa med til en Udgift en Gang for alle, naar man kunde se, at denne vilde medføre en saa betydelig Besparelse i de aarlige Udgifter, at Udgiften vilde betale sig for Statskassen. Jeg vil indtrængende henstille, om vi nu ikke kunde, ogsaa for at holde op med Debatten om disse Spørgsmaal, komme til en Løsning deraf. Under det forrige Ministerium hørte man 3—4 Gange om Aaret, at nu kom der Forslag frem for Rigsdagen. Men det blev altid ved denne Meddelelse om, hvad der vilde komme; der kom aldrig noget. Jeg vil henstille til den højtærede Minister for Undervisningsvæsenet nu at foretage en Forandring paa dette Punkt.

**Jensen Christensen:** Naar jeg kunde ønske at benytte denne Lejlighed ved Finanslovforslagets første Behandling i Landstinget til at sige et Par Ord, er det hovedsagelig, fordi jeg gerne vil rette en Tak til den høje Regering og til Rigsdagen for den Støtte, de ogsaa i indværende Samling har ydet os til Afhjælpning af de vanskelige Finansieringsforhold i Sønderjylland. Det er jo blevet moderne i tyske Kredse, delvis ogsaa i de saakaldte Selvstyrefolks Kredse — Folk, som desværre har lidt svært ved at styre sig selv —, at fremstille Forholdene, som om de økonomiske Vanskeligheder i Sønderjylland er opstaaet derved, at Landsdelen er kommet tilbage til Danmark, og